

Σιγή.....

Ας αναπολήσουμε για λίγο την συναρπαστική εκείνη στιγμή, όταν οδηγηθήκαμε στο Διασκεπτήριο ξεκινώντας τα πρώτα μας βήματα σε τούτο το φιλοσοφικό εργαστήριο. Εκεί στον σκοτεινό θάλαμο, σε ένα περιβάλλον μεστό συμβόλων και αρχαίων ρητών, κληθήκαμε να καταθέσουμε την κοινωνική μας διαθήκη αναλογιζόμενοι τα καθήκοντα μας απέναντι στον Θεό, απέναντι στον εαυτό μας, την οικογένεια και την Πατρίδα. Εκεί μόνοι μας « ενώπιος – ενωπίω » σε απόλυτη σιγή αυτοσυγκεντρωθήκαμε εντείνοντας τις προσπάθειες μας να συναντήσουμε τον εσώτερο εαυτό μας.

Μαθητές ξεκινήσαμε την διαδρομή μας με την διδασκαλία των καθηκόντων της εχεμύθειας και της σιγής.

Κατά τον αδελφό Mackey ο δυσνόητος μηχανισμός του συμβολισμού κατά την μύηση χρησιμοποιείται για να εντυπωθούν στο μυαλό του νεόφυτου οι δύο αυτές αρετές.

Στην επίσημη διαβεβαίωση που όλοι μας δώσαμε, δηλώσαμε ότι «...υπόσχομαι επίσημα και ειλικρινά και ορκίζομαι να μην αποκαλύψω ποτέ τίποτε από όσα θα μου εμπιστευθείτε...»,

επίσης κάθε φορά στο τέλος των εργασιών μας λέγεται « Ας ορκιστούμε να τηρήσουμε σιγή για τις σημερινές μας Εργασίες και ας απέλθουμε με Ειρήνη.»

Ο μαθητής ορκίζεται ότι δεν θα ανακοινώσει τα όσα ακούει και βλέπει, όχι για να μη μάθει ο αμήνητος κόσμος τα ανύπαρκτα μυστικά του αλλά για να συνηθίζει να τιθασειύει τη γλώσσα του.

Είναι αλήθεια ότι ο άνθρωπος που σέβεται τον εαυτό του οφείλει να περιφρουρεί και τη γλώσσα του και το σπίτι του.

Για τον αληθινό σκεπτικιστή είναι νόμος να σιωπά μπροστά σε εκείνους που δεν είναι κατάλληλα προπαρασκευασμένοι να κατανοήσουν.

Ο Πλούταρχος στην πραγματεία του « Περί αδολεσχίας » (περί φλυαρίας δηλαδή) γράφει:

« ...Κανένα από τα όργανα του σώματος μας η φύση δεν φρούρησε τόσο καλά όσο τη γλώσσα, βάζοντας μπροστά τα δόντια, ώστε, αν δεν υπακούει στο λογικό που πρέπει να την εξουσιάζει, να τη δαγκώνουμε κι έτσι να εμποδίζουμε την ακράτειά της....»

Και παρακάτω λέει: «... είναι λοιπόν, κάτι το βαθύ και μυστηριώδες, καθώς και σοβαρό η σιγή...»

Και ακόμα παραπέρα αναφέρει: « ...γιατί κανένας λόγος που ειπώθηκε δεν ωφέλησε τόσο πολύ όσο πολλοί λόγοι που σιωπήθηκαν. Επί πλέον είναι δυνατόν να ειπωθεί κάποτε εκείνο που αποσιωπήθηκε, όμως δεν είναι δυνατόν να σιωπηθεί εκείνο που ειπώθηκε, γιατί διαχέεται και απλώνεται. Γι' αυτόν τον λόγο, στην τέχνη της ομιλίας έχουμε δασκάλους τους ανθρώπους, ενώ στην τέχνη της σιωπής έχουμε δασκάλους τους Θεούς, αφού διδασκόμαστε να σιωπούμε...»

« Γνώσεσθε την Αλήθειαν και η Αλήθεια ελευθερώνει υμάς», είπε ο ύψιστος

Μυσταγωγός, ο Ίσους Χριστός. Συμπλήρωσε όμως και κάτι ακόμα. Πως αυτή την Αλήθεια την υψηλή και θεία, δεν πρέπει να τη κοινωνούμε παντού. Με αυστηρότητα ασυνήθιστη γι' Αυτόν, υποχρέωνε τους μαθητές Του να τηρούν σιγή. « Μη δότε », τους είπε « το άγιον τοις κυσί » και μη τοποθετήσετε τους μαργαρίτες έμπροσθεν των χοίρων.

Για τον λόγο αυτό κάλυψε με το πέπλο της σιγής το ουσιωδέστερο μέρος της θείας διδασκαλίας Του.

Σε κάθε άνοιγμα του Εργαστηρίου μας, ο Β΄ Επόπτης δεν παραλείπει να μας

θυμίζει να κατεβαίνουμε σ' εκείνο το ανεξερεύνητο βάθος της συνείδησης μας. Ο σκεπτικισμός αποτελεί παιδαγωγική μέθοδο γιατί οι ιδέες ωριμάζουν με την σιωπηλή περισυλλογή, που στην ουσία της είναι συνομιλία με τον εαυτό μας. Η μέθοδος αυτή βοηθάει τον άνθρωπο στην αυτοσυγκέντρωση του, οξύνει τον νου, ανυψώνει την διάνοια, ισχυροποιεί τον χαρακτήρα, επιτρέπει την ελεύθερη σκέψη την οποία και περιφρουρεί από τις προλήψεις και τον φανατισμό και χαλινώνει την γλώσσα.

Οι αρχές της εχεμύθειας και της σιγής εφαρμόζονταν σε όλα τα αρχαία Μυστήρια και τα συστήματα λατρείας. Ο Αριστοτέλης θεωρούσε τις δύο αυτές αρχές τις πλέον δύσκολες να τηρηθούν από τον άνθρωπο.

Στην αρχαία Αίγυπτο, χώρα στην οποία αναπτύχθηκε ο παλαιότερος ίσως γνωστός πολιτισμός και όπου ιδρύθηκαν και λειτούργησαν τα περίφημα μυστήρια, στα οποία φοίτησαν οι πρώτοι και μεγαλύτεροι Έλληνες νομοθέτες και σοφοί, η σιγή θεοποιήθηκε. Ο Χαρπαχράτ - Ελληνιστί Αρποκράτης, ήταν παιδί του Όσιρη και της Ίσιδος, λατρευόταν δε ως θεός της σιγής.

(Ο Αρποκράτης σχεδόν πάντα εικονίζεται ως παιδί, φέροντας το δείκτη του δεξιού χεριού στα χείλη, σε μια χειρονομία που επιφανειακά δηλώνει τη νηπιακή του ηλικία, αλλά κατά βάθος συστήνει σιωπή σε εκείνους που τον καταλαβαίνουν. Όρθιος ή καθιστός, ντυμένος ή γυμνός, το σώμα και το πρόσωπό του αποδίδονται πάντα ευτραφή, Ένας μακρής πλόκαμος μαλλιών που προβάλλει πίσω από το δεξιό αυτί, καθώς και το διπλό διάδημα (pschent), δηλαδή το λευκό διάδημα της Άνω και το κόκκινο της Κάτω Αιγύπτου, το οποίο υψώνεται συνήθως ανάμεσα σε δύο άνθη λωτού, αποτελούν τα παραδοσιακά στοιχεία που δηλώνουν την αιγυπτιακή του καταγωγή. Με το αριστερό του χέρι κρατά το κέρασ της Αμάλθειας, παγανιστικό αρχαιοελληνικό σύμβολο της πνευματικής πληρότητας και ολοκλήρωσης. Το κέρασ επίσης συμβόλιζε την αφθονία, τα ατέλειωτα πλούτη, τη γονιμότητα και την καρποφορία, ενώ από το λαιμό του κρέμεται πάντα ένα φυλακτό του τύπου της bulla (φυλακτό κατά της βασκανίας με χαραγμένους ομόκεντρους κύκλους στην επιφάνειά του), το οποίο σύμφωνα με τον Πλούταρχο ερμηνεύεται ως «φωνή αληθής»)

Η παροιμία « σιγή Αρποκράτειος » ήταν συνηθέστατη μεταξύ των Ελλήνων. Οι Αιγύπτιοι τον παρίσταναν με την μορφή νέου καθισμένου πάνω σε άνθος λωτού με το δεξί χέρι στο στόμα, σε ένδειξη αυστηρής σιγής και με το αριστερό να φέρει δερμάτινο περιζώμα πλήρες οφθαλμών και ώτων. Η σημασία αυτών ήταν ότι από τα πολλά που βλέπουμε και ακούμε ελάχιστα πρέπει να κοινοποιούνται. Οι νέοι, διδάσκονταν ότι πρέπει να βλέπουν

και να ακούν πολλά, να μαθαίνουν, να στοχάζονται, αλλά και να επιβάλλουν απόλυτη σιγή στον εαυτό τους, με αυτοσυγκράτηση και αποχή από κάθε υπερβολή.

Ο μεγάλος φιλόσοφος και μύστης Πυθαγόρας, επέβαλε στους μαθητές του σιγήν επί δύο έως τέσσερα χρόνια. Απαγορευόταν μάλιστα όχι μόνον η ομιλία, αλλά και η ερώτηση με ποινή την αποβολή από την Σχολή του. Ο Πυθαγόρας υποστήριζε ότι: « Μέχρι ο Μαθητής να μάθει να μιλά, μόνον... θόρυβο κάνει ».

Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι στην Μυσταγωγία του Πυθαγόρα οι αρχάριοι ονομάζονταν « Ακουστικοί ». Κάτι δηλαδή αντίστοιχο με τους « Κόρακες » όπως ονομάζονταν οι αρχάριοι μαθητές στην Μυσταγωγία του Μίθρα, όνομα που δηλώνει ότι τους επιτρέπονταν μόνον να επαναλαμβάνουν αυτά που άκουγαν, ακριβώς όπως συμβαίνει με τον κόρακα ή τον παπαγάλο.

α/α	ΒΑΘΜΟΣ	ΒΑΘΜΟΣ	ΠΛΑΝΗΤΗΣ	ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ
1	Corax	Κόραξ	Ερμής	Κηρύκειο - κοράκι - κύπελλο
2	Nymphus	Κρύφιος	Αφροδίτη	Πέπλο - λυχνία - καθρέπτης
3	Miles	Στρατιώτης	Άρης	Λόγχη - περικεφαλαία - εξάρτυση
4	Leo	Λέων	Δίας	Πυρ - κεραυνός - σείστρο
5	Perses	Πέρσης	Σελήνη	Ημισέληνος - άστρο - δρεπάνι
6	Heliodromus	Ηλιοδρόμος	Ήλιος	Δαυλός - φωτοστέφανο - μαστίγιο
7	Pater	Πατήρ	Κρόνος	Βακτηρία - σκούφος - ξίφος

Αυτό, γιατί σε όλα τα αρχαία συστήματα απαγορευόταν αυστηρά στους σπουδαστές να ριψοκινδυνεύουν στα επικίνδυνα νερά του αυτοσχεδιασμού και της πρωτοτυπίας, προτού βασιστούν ολοκληρωτικά στις ήδη καθιερωμένες αρχές της φιλοσοφίας.

Ο Ουμπέρτο Έκο σε διάλεξή του υπογραμμίζει την υπερβολή των πληροφοριών που δέχεται ο σύγχρονος άνθρωπος και η οποία μεταφράζεται σε θόρυβο. Αναφερόμενος στην ψυχολογία και την ηθική του θορύβου καταλήγει ότι λειτουργεί σαν ναρκωτικό που μας εμποδίζει να επικεντρωθούμε σ' αυτό που είναι πράγματι ουσιαστικό. Redi in interiorem hominem (διάβασε/ανέγνωσε στο/το εσωτερικό του ανθρώπου) ένα καλό ιδανικό για το σύμπαν της αυριανής πολιτικής θα ήταν και πάλι ο άγιος Αυγουστίνος.

Ο Έκο θεωρεί ότι μόνο μέσα στην σιωπή λειτουργεί το μοναδικό και πραγματικά ισχυρό μέσο πληροφόρησης που είναι το μουρμουρητό. Κάθε λαός, ακόμα και καταπιεσμένος από τον πιο λογοκριτικό τύραννο, κατάφερνε ανέκαθεν να μαθαίνει όσα συνέβαιναν στον κόσμο χάρις στο μουρμουρητό. Αν χάσουμε την σιωπή, χάνουμε την δυνατότητα να συλλάβουμε το μουρμουρητό, που είναι το μόνο και αξιόπιστο μέσο επικοινωνίας. Θεωρεί ότι ένα από τα ηθικά προβλήματα που αντιμετωπίζουμε είναι πώς να επιστρέψουμε στην σιωπή. Κι ένα από τα σημειωτικά προβλήματα που μπορούμε να αντιμετωπίσουμε είναι

να μελετήσουμε καλύτερα την λειτουργία της σιωπής στους διάφορους τρόπους επικοινωνίας. Μπορεί να είναι μια σημειωτική της επιφύλαξης, της ησυχίας στο θέατρο, μια σημειωτική της σιωπής στο πολιτικό λόγο, η μακριά παύση, η σιωπή ως δημιουργίας σασπένς, η σιωπή σαν απειλή, σαν συναίνεση, η σιωπή σαν άρνηση, η σιωπή στην μουσική.

Από ηθικής πλευράς η σιγή είναι σεβασμός προς τον συνάνθρωπο.

« Εκεί που αρχίζει η ελευθερία του άλλου, τελειώνει η δική μου ελευθερία ». Ο σεβασμός προς τον άλλον πραγματοποιείται δια της σιγής όταν του δίνεται χώρος για να υπάρξει και εκείνος.

Από πνευματικής και φιλοσοφικής πλευράς, η σιγή είναι αυτοέλεγχος και αυτοπειθαρχία. Πρόκειται για διαδικασία αφομοίωσης και ωρίμανσης, είναι διαλογισμός. Σιγή είναι να επιτρέψεις στον άλλο να σου μιλήσει, στον Διδάσκαλο να σε εμπνεύσει και στην υπέρτατη δύναμη να σε φωτίσει . Κατά την φιλοσοφική έρευνα της αληθείας, η σιγή απετέλεσε σε όλες τις περιόδους και σε όλες τις ερευνητικές προσπάθειες, εσωτερική ανάγκη της ψυχής.

Η σκέψη μας λειτουργεί κατά την διάρκεια της σιγής. Όπως και η ψυχολογία

παραδέχεται, κατά την διάρκεια της σιγής ο νους μας παράγει πνευματικό έργο.

Δηλαδή διά της σιγηλής αυτογνωσίας μας, επιτυγχάνουμε το "γνώθι σαυτόν" < γινώσκω + εαυτός>

Η έλλειψη της αυτογνωσίας είναι πηγή της ανοησίας, της αφροσύνης και όλων των κακών για τον άνθρωπο αλλά και την πολιτεία όπως γράφει ο Πλάτων στον Αλκιβιάδη. Το θεμέλιο συνεπώς για την ευτυχία του ατόμου αλλά και του συνόλου της κοινωνίας είναι η αυτογνωσία, η επίγνωση δηλαδή των αρετών και των αδυναμιών που έχει ο καθένας μας καθώς και η βαθιά γνώση των ικανοτήτων με σκοπό την διαρκή βελτίωση. Η αυτογνωσία δεν είναι γνώση αλλά άσκηση που συμπληρώνεται από την πείρα που αποκτά ο άνθρωπος κατά την διάρκεια της ζωής του.

« Χαλεπόν εαυτόν γνώναι » ομολογεί ο Θαλής. Η έλλειψη της αγωγής και της άσκησης για την λεπτομερή βυθοσκόπηση του εσωτερικού της ψυχής, η υπερβολική προσήλωση και η παθολογική αγάπη του εαυτού μας καθώς και η ευπιστία σε κολακείες δυσχεραίνουν το έργο της αυτοκριτικής. Καλός στην επικοινωνία δεν είναι ο ρήτωρ αλλά εκείνος που ακούει και λαμβάνει τα μηνύματα και τις πληροφορίες. Το καλύτερο δε σχολείο στο κόσμο είναι ο καθρέπτης του ίδιου μας εαυτού. Η ταπεινοφροσύνη δεν είναι ένδειξη αδυναμίας ή φόβου αλλά σεβασμού και αυτογνωσίας.

Ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς έγραψε: « Όλοι, όσοι φιλοσόφησαν διά την αλήθεια, έκρυψαν τας αρχάς των πραγμάτων και μετέδωσαν την αλήθειαν υπό τύπου συμβόλων και αλληγορικών παραστάσεων ». Αυτό απλά και μόνο σημαίνει, ότι η σιγή είναι η κατάλληλη και απαραίτητη συνθήκη για να μιλήσουν τα σύμβολα, τα οποία από μόνα τους φέρουν μια επιρροή. Η ενέργεια αυτής της επιρροής, είναι ικανή να αφυπνίσει αμέσως την εννοιακή ικανότητα εκείνων οι οποίοι διαλογίζονται επί των συμβόλων κατά τον κατάλληλο τρόπο. Αλλά και αυτή η φύση δεν αρέσκειται να κρύπτεται και να παραμένει σιωπηλή, αποκαλυπτόμενη μόνον κατόπιν μακροχρόνιων ερευνών. Αλλά και ο άνθρωπος, το τελειότερο από τα γνωστά σε εμάς δημιουργήματα του σύμπαντος, δεν

αποκαλύπτεται - γινώσκεται μόνο με τη σιωπηλή σπουδή και μελέτη του εαυτού του, δηλαδή δια της αυτογνωσίας;

Στον Μαθητή σκεπτικιστή διδάσκεται το καθήκον να σιωπά, αλλά και το καθήκον να απορεί και να αναρωτιέται, να θαυμάζει και να απορρίπτει μέσα στη σιγή.

Ο Μαθητής μαθαίνει να σιωπά γιατί δεν ξέρει, ενώ ο Διδάσκαλος σιωπά γιατί ξέρει.

Μαθητές και Εταίροι κατοικούν στο Βορρά, ενώ οι Διδάσκαλοι στη Μεσημβρία. Ο Βορράς είναι ο τόπος εκείνος όπου ο Ήλιος δεν διαβαίνει στη καθημερινή του πορεία.

Έτσι λοιπόν στο Βορρά έχει « σκοτάδι » και κάνει « κρύο ». Και στο κρύο δεν υπάρχει κίνηση. Και στην « ακινησία » υπάρχει σιγή . Και «σιγή » σημαίνει «άγνοια». Άγνοια εσωτερική και εξωτερική. Μέχρις ότου, μέσα στη σιωπή και στη σιγή, ο νους να φωτισθεί, να ακούσει το « λόγο » ώστε να μπορέσει να εκφέρει και τον δικό του «λόγο». Και τότε θα μετατεθεί σε θερμότερο και φωτεινότερο μέρος, στη «μεσημβρία».

Εδώ μέσα στο σεπτό τούτο Εργαστήριό, σε μια εποχή παντοδυναμίας του φλύαρου λόγου μαθαίνουμε ότι η σιωπή επιβάλλεται σαν την αναγκαία κάθαρση της γλώσσας του νου αλλά και της πραγματικότητας.

Η σιωπή στον βαθμό του Μαθητού-Μαχητού λειτουργεί σαν η πιο αποτελεσματική μορφή εξαγνισμού, πριν γίνει ικανός να συλλάβει και υλοποιήσει τα πρώτα του βήματα στη σκέψη. Η σιωπή προσφέρει νέους τρόπους όρασης και ακοής. Αυτή είναι η καθαρά δημιουργική κριτική του νου που όλα εμπίπτουν στην σφαίρα του και όλα κρίνονται.

Πορεία δύσκολη και μοναχική, διότι μόνοι μας καλούμεθα να υπερβούμε τα δεδομένα με ιδέες, έννοιες και πρακτικές ξεχασμένες στον καθημερινό βίο μας.

Στο έργο του « ΑΣΚΗΤΙΚΗ » ο αείμνηστος Αδ.: Νίκος Καζαντζάκης λέει:

« Ο ανώτατος βαθμός της άσκησης λέγεται: Σιγή. Όχι γιατί το περιεχόμενο είναι ακρότατη άφραστη απελπισία, γιά η ακρότατη άφραστη χαρά και ελπίδα. Μήτε γιατί είναι η ακρότατη γνώση που δεν καταδέχεται να μιλήσει, γιά η ακρότατη άγνοια, που δεν μπορεί.

Σιγή θα πει: Καθένας αφού τελέψει τη θητεία του σε όλους τους άθλους, φτάνει πιά στην ανώτατη κορφή της προσπάθειας - πέρα από κάθε άθλο, δεν αγωνίζεται , δεν φωνάζει: ωριμάζει αλάκερος σιωπηλά, ακατάλυτα, αιώνια, με το Σύμπαντο.....

...Διδασκαλία δεν υπάρχει, δεν υπάρχει λυτρωτής που να ανοίξει δρόμο. Δρόμος να ανοιχτεί δεν υπάρχει. Καθένας, ανεβαίνοντας απάνω από την δική του κεφαλή, ξεφεύγει από το μικρό, όλο απορίες μυαλό του.

Και συνεχίζει παρακάτω: **Μέσα στη βαθιά Σιγή**, όρθιος, άφοβος, πονώντας και παίζοντας, ανεβαίνοντας ακατάπαυτα από κορυφή σε κορυφή, ξέροντας πως το ύψος δεν έχει τελειωμό, τραγουδά, κρεμάμενος στην άβυσσο, το μαγικό τούτο περήφανο ξόρκι:

« ΠΙΣΤΕΥΩ ΣΕ ΕΝΑ ΘΕΟ, ΑΚΡΙΤΑ, ΔΙΓΕΝΗ, ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΟ, ΠΑΣΧΟΝΤΑ, ΜΕΓΑΛΟΔΥΝΑΜΟ, ΟΧΙ ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟ, ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ ΣΤΑ ΑΚΡΟΤΑΤΑ ΣΥΝΟΡΑ, ΣΤΡΑΤΗΓΟ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΦΩΤΕΙΝΕΣ ΔΥΝΑΜΕΣ, ΤΙΣ ΟΡΑΤΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΟΡΑΤΕΣ.

ΠΙΣΤΕΥΩ ΣΤΑ ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΑ, ΕΦΗΜΕΡΑ ΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΟΥ ΠΗΡΕ Ο ΘΕΟΣ ΣΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΚΡΙΝΩ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΑΥΤΗ ΡΟΗ ΤΟΥ ΤΗΝ ΑΚΑΤΑΛΥΤΗ ΕΝΟΤΗΤΑ.

ΠΙΣΤΕΥΩ ΣΤΟΝ ΑΓΡΥΠΝΟ ΒΑΡΥ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ, ΠΟΥ ΔΑΜΑΖΕΙ ΚΑΙ ΚΑΡΠΙΖΕΙ ΤΗΝ ΥΛΗ - ΤΗ ΖΩΟΔΟΧΑ ΠΗΓΗ ΦΥΤΩΝ, ΖΩΩΝ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. ΠΙΣΤΕΥΩ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, ΤΟ ΧΩΜΑΤΕΝΙΟ ΑΛΩΝΙ, ΟΠΟΥ ΜΕΡΑ ΚΑΙ ΝΥΧΤΑ ΠΑΛΕΥΕΙ Ο ΑΚΡΙΤΑΣ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ. «ΒΟΗΘΕΙΑ!» ΚΡΑΖΕΙΣ, ΚΥΡΙΕ. «ΒΟΗΘΕΙΑ!» ΚΡΑΖΕΙΣ ΚΥΡΙΕ, ΚΙ ΑΚΟΥΩ. ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΚΙ ΟΙ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΚΙ ΟΙ ΡΑΤΣΕΣ ΟΛΕΣ, ΚΙ ΟΛΗ Η ΓΗΣ, ΑΚΟΥΜΕ ΜΕ ΤΡΟΜΟ, ΜΕ ΧΑΡΑ, ΤΗΝ ΚΡΑΥΓΗ ΣΟΥ. ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΣΟΙ ΑΚΟΥΝ ΚΑΙ ΧΥΝΟΥΝΤΑΙ ΝΑ ΣΕ ΛΥΤΡΩΣΟΥΝ, ΚΥΡΙΕ, ΚΑΙ ΛΕΝ: «ΕΓΩ ΚΑΙ ΣΥ ΜΟΝΑΧΑ. ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ.» ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΣΟΙ ΣΕ ΛΥΤΡΩΣΑΝ, ΣΜΙΓΟΥΝ ΜΑΖΙ ΣΟΥ, ΚΥΡΙΕ, ΚΑΙ ΛΕΝ: «ΕΓΩ ΚΑΙ ΣΥ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΑ.» ΚΑΙ ΤΡΙΣΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΣΟΙ ΚΡΑΤΟΥΝ, ΚΑΙ ΔΕ ΛΥΓΟΥΝ, ΑΠΑΝΩ ΣΤΟΥΣ ΩΜΟΥΣ ΤΟΥΣ, ΤΟ ΜΕΓΑ, ΕΞΑΙΣΙΟ, ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟ ΜΥΣΤΙΚΟ:

ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΑ ΤΟΥΤΟ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ! »